

הריקבון של מקרון

30.05.2025 | דוד מ' וינברג | written by

נשיא צרפת עמנואל מקרון מאיים כעת להכיר באופן חד-צדדי ב"מדינה" פלסטינית, כדי להעניש את ישראל על מלחמת ההגנה שלה בעזה ועל מנת ללחוץ עליה לסגת מכל "השטחים הפלסטיניים". בתגובה, מנהיגים ישראלים מאיימים להחיל ריבונות ישראלית על חלקים מיהודה ושומרון או על כולה.

יש לתת סטירת לחי למקרון (אשתו יכולה להראות לנו איך). הכרה ב"מדינה" פלסטינית מדומה דווקא בזמן הזה היא עבירה בלתי נסלחת. אבל האיום הנגדי הישראלי הוא טעות משתי סיבות: הוא לא ירתיע את מקרון ומנהיגים מערביים עוינים אחרים מלהמשיך באג'נדה המרושעת שלהם, וזו אינה הדרך הנכונה להחיל ריבונות.

מקרון ואחרים מארגנים "ועידה לפתרון שתי המדינות" באו"ם בעוד כשלושה שבועות כדי "לבנות קונצנזוס" סביב הכרה פוליטית ב"מדינת פלסטין". "צעדים בלתי הפיכים וקונקרטיים נחוצים כדי לשמור על הסיכוי למדינה פלסטינית", הכריז מקרון בחוצפה.

העובדה שהחלטות והכרזות קודמות כאלה רק חיזקו את הסרבנות הפלסטינית ופורשו על ידי הפלסטינים כאור ירוק בינלאומי לשימוש בטרור כדי להשמיד את ישראל ^[1] אינה מרתיעה את מקרון.

הוא גם אינו מורתע מהעובדה שפטפוט ברגע זה על מדינה פלסטינית הוא ניצחון לטרור של חמאס ומעודד עוד מעשי טבח. עצם הדיון כעת נותן לחמאס השפעה רבה יותר בפוליטיקה הפלסטינית מכפי שהייתה לו אי פעם, בייחוד ביהודה ושומרון.

אך, אל תבלבלו את פריז עם העובדות, כמו התמיכה של שלושה רבעים מהפלסטינים ביו"ש בטבח ב-7 באוקטובר, או התמיכה של ראשי הרשות הפלסטינית בגל התקפות הטרור המאיימות על מרכז הארץ.

במקום ביקורת על התנועה הלאומית הפלסטינית שהולכת ונהיית רצחנית יותר, אנו שומעים דברי חנופה על "הדחיפות" של מדינה פלסטינית. במקום פעולות שירתיעו באמת את החמאס מלחטוף עוד ישראלים, אנו רואים תגמולים דיפלומטיים לעקשנות ולאלימות פלסטינית.

החוכמולוגים הבינלאומיים צריכים לשאול את עצמם: האם המאמץ שלהם לחזק את הפלסטינים עם "הכרה" במדינה מעושה ועם מענקים של יותר ויותר כסף ^[2] עוזר לפלסטינים להתבגר? או שהוא רק מעמיק את התלותיות הפלסטינית, מנציח את זהות הקורבן-פליט-שהיד הפלסטינית, מתדלק את קמפיין הדמוניזציה של ישראל כמפלצת רצחנית, ובסופו של דבר, פשוט מחליש את

למעשה, נראה שהמניע האחרון ☐ החלשת ישראל ☐ צבוע בגוון של אנטישמיות שורשית עמוקה, הוא הדחף העיקרי.

ממקרון וחבר מרעיו נודף ריח של אנטיפתייה כלפי ישראל. הם פשוט אינם יכולים לסבול ישראל חזקה. לדעתם, מדינת ישראל היא בעיה גלובלית כי היא הפכה חזקה מדי, "הגמונית" מדי בשאיפותיה, "תוקפנית" מדי בפעולותיה הצבאיות, "דומיננטית" מדי בקביעת המצב האסטרטגי האזורי מחדש, מצליחה מדי בהגנה על עצמה, ויעילה מדי בריסוק הקמפיין הפלסטיני שאמור לגרום לנסיגות ישראליות.

ישראל גם מאיימת מדי על איראן, שבקרוב עלולה לחתום על עוד רמאות גרעינית עם וושינגטון, הסכם שישאיר את טהרן בעמדת זינוק לקראת פצצה אטומית ☐ "הישג" מזויף שמקרון בוודאי יברך עליו.

לכן, לדעתו של מקרון, יש לרסן את ישראל, להגביל אותה, להשפיל אותה; לאלף אותה, להכפיף אותה ליד מערבית אחראית; לכפות עליה לקבל "מדינה" פלסטינית, אשר לצערנו תהיה פלטפורמה להמשך המלחמה נגד ישראל.

האם מישהו ממבקרי ישראל העז לשאול את עצמו מדוע הציבור הישראלי כיום אינו מוכן אפילו לשקול הקמת מדינה פלסטינית, לפחות לא במשך דור או שניים או שלושה? האם יש למבקרי ישראל אומץ לומר לפלסטינים: לא, לא תהיה מדינה פלסטינית "מהנהר לים" (מה שאומר מחיקת ישראל מהמפה)? האם מישהו ממבקרי ישראל העז לשאול את עצמו איזה סוג של מדינה פלסטינית הוא מבקש ליצור?

האם "חברי" ישראל כמו מקרון טרחו לחשוב על התמונה הרחבה יותר ☐ על הנרטיב ההרסני שכנגדו נאבקות ישראל? האם הם מוכנים להשמיע קול נגד ההשוואה הבלתי פוסקת של ישראל ושל הציונות לכל העוולות של השיח הנוכחי ☐ אימפריאליזם, קולוניאליזם, אפרטהייד, עליונות לבנה ורצח עם?

זה כל כך מתסכל שאנשים טובים לכאורה מעמידים פנים שלהתקפות פלסטיניות על ריבונותה ועל ביטחונה של ישראל יש קשר כלשהו לסיוע הומניטרי או ל"פתרון שתי המדינות". הם מתיימרים להיות מודאגים בנוגע לזכויות פלסטיניות אך מתעלמים מהכוונות הרצחניות של הפלסטינים נגד ישראל. הם מתעלמים מהשיח האנטישמי הפלסטיני ומהרקורד הדיקטטורי של פת"ח/חמאס והפרות זכויות האדם שלהם.

במקום זאת, הם מתלוננים שישראל מגבילה שיירות אספקה לעזה במהלך הלחימה הנוכחית, ודואגים בקול רם שחמאס לא יקבל טיפול בכפפות של משי לאחר תום הלחימה (כלומר, אספקת

מלט ופלדה ל"שיקום" עזה, מה שכולל גם בנייה מחדש של יכולת צבאית).

במקום זאת, הם מתייחסים בסלחנות ל"ימי זעם" פלסטיניים ולמהומות בקמפוסים [?] כהתנהגות צפויה. כאילו הפלסטינים אינם יכולים להתאפק ולהימנע מהתקפי זעם. כאילו לא ניתן לדרוש מהפלסטינים התנהגות אחראית וסבירה כמו משא ומתן, שיח דמוקרטי ושלוש, ובניית מדינה נורמטיבית.

זו הגזענות הרכה של ציפיות נמוכות מהפלסטינים, שהיא המקבילה לגזענות הקשה של דרישות בלתי סבירות מישראל.

הגיע הזמן, בייחוד אחרי 7 באוקטובר, שתוטל על ההנהגה פלסטינית "אהבה קשוחה" [?] אהבה שבדרך כלל, באופן ייחודי, שמורה לישראל.

למה להמשיך לממן סוכנות או"ם מושחתת וחדורת חמאס כמו אונר"א ביותר ממיליארד דולר מדי שנה, תוך הזנת הדרישה הפלסטינית ל"זכות השיבה" והאשליה שישראל יכולה להיות מוצפת ומושמדת על ידי פליטים?

למה לא לומר לפלסטינים להתבגר, ולבחור מנהיגים שאינם רצים ללא הרף ברחבי העולם להפיץ שקרים על פשעי מלחמה ישראליים?

אבל לא. מקרון אינו מוכן ללחוץ על הפלסטינים, רק על ישראל. הוא אינו מוכן להוריד להם את הציפיות ולבנות תהליכי שלום אמיתיים יותר.

בקיצור, הקמפיין של מקרון להכיר באופן חד-צדדי ומיידי במדינה פלסטינית סינתטית הוא הרסני; עבירה בלתי נסלחת.

לצד זאת, האיום הנגדי של ישראל להחיל את ריבונותנו על חלקים של יהודה ושומרון או על כולה (כפי שאיים שר החוץ גדעון סער ושרים אחרים) הוא טעות. מלבד העובדה שזה לא ירתיע את מקרון, זו לא הדרך להחיל ריבונות ביש"ע.

ישראל אכן צריכה לממש באופן חד-משמעי את זכויותיה הריבוניות, ההיסטוריות והחוקיות ביהודה ושומרון. ההסכנות שלה לעשות זאת במשך 50 השנים האחרונות רק חיזקה את הטענות הפלסטיניות שהשטחים הם "שטח פלסטיני", ועזרה לבסס פיקציה שהתקבלה ברצון בתוך הקהילה הבינלאומית.

אבל החלת הריבונות אינה צריכה להיות פונקציה של צורך רגעי לתת סטירת לחי למקרון, או לבוא בתגובה למעשה כזו או אחר של טרור פלסטיני. היא צריכה לבוא, בקרוב, כחלק מהותי

מתוכנית אסטרטגית ישראלית רחבה ומתוכננת היטב לחזק את זכויותיה ואת צורכי הביטחון שלה ולארגן מחדש את היחסים עם שותפים אזוריים ובינלאומיים.

החלת ריבונות חייבת להיות מהלך צופה פני עתיד, נדבך מרכזי וגאה במצע של מפלגה ישראלית גדולה, אולי מאושרר בקמפיין בחירות. זו אינה צריכה להיות תגובה אגבית לעיוותים של פוליטיקאים אירופאים, כאלו שמוכרים "פתרונות" מלאכותיים כי הם אינם יודעים לעשות דבר אחר.

יש צעדי ענישה תקיפים ופעולות תגובה חכמים שישראל יכולה וצריכה לבצע כנגד מדינות שתוקפות אותה באופן שמקרן מתכנן, כמו סגירת הקונסוליות שלהן בירושלים (נציגויות הפועלות כ"שגרירויות" ל"מדינת פלסטין"). ויש מהלכים מתריסים ודווקא ציוניים להפליא שישראל יכולה וצריכה לעשות בטווח הקרוב, כמו חיזוק משמעותי של ההתיישבות ביהודה ושומרון.

****הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.****